

Za našo deco.

Danijel Defoe:

Robinson Crusoe.

(Dalj)

Oni so se stresli od strahu. Eden mi je, oči polne solz, odgovoril:

»Gospod, ali ste angel ali človek?«

»Umirite se, gospod«, sem rekel. »Človek sem. Anglež kakor vi. Povejti mi, ali vam morem pomagati?«

Tedaj sem izvedel, da je bil tisti gospod kapetan ladje. Polovica njegovih mornarjev se je uprla, prijeli so za orožje ter zaprli njega in vse one, ki so mu ostali zvesti. Odločili so, da puste kapetana in dvojico njegovih pristašev na otoku, oni pa bodo odplovili dalje. Rekel mi je, če mu posodim orožje in mu pomagam, da se bo zopet polastil svoje ladje, da mi bo dal vse, kar si želim, in ako mi je volja, da me vzame s Petkom na svojo ladjo.

Radost, da se rešim otoka, me je napotila, da sem takoj sprejel ponudbo. Dal sem orožje kapetanu in njegovima spremljevalcema in vsi smo obkolili upornike, ki so spali v gozdu. S puško v roki je pristopil kapetan k vodji upornikov ter ga je sunil z nogo. Vodja se je prestrašil in je začel prositi kapetana za milost. V tem so se prebudili še ostali. Tedaj sem zaklical izza grmovja: »Tu je zapovednik otoka z vojaki, predajte se, ali bom zapovedal, da streljajo!« — Prestrašeni uporniki so pokleknili na tla in so začeli mile prositi, naj jim pustimo življenje. — Naročil sem Petku, naj pobere njihovo orožje, njim pa sem zapovedal, naj sedejo na kup in da se ne sme nihče ganiti z mesta. Kapetan je pozval vodjo, naj bi šel z njim na ladjo, ostale upornike pa je nagovarjal, naj se predajo. Dogovorili smo se, naj da kapetan vstreliti na ladji iz topa, če bi svoj posel srečno dovršil.

Zelo razburjen sem čakal, kaj bo. Čez kako uro se je začel strel. Moje veselje je dospelo do vrha. Nisem dolgo čakal in kapetan se je vrnil v čolnu. Povedal mi je, kako je premagal upornike. Mornar, ki ga je odvedel s seboj, je zaklical svojim tovarišem, naj se predajo kapetanu, ker so vsi ostali tovariši ujeti na otoku. Če se ne predajo, je na otoku zapovednik z vojaki, ki bodo vse pobili. Uporniki se niso protivili. Izpustili so zaprte tovariše in so odložili orožje. Nato je stopil kapetan na ladjo in je dal zapreti upornike. Zdaj je bilo treba premisliti, kaj bo z njimi. Po angleškem zakonu bi jih moral dati v okove ter odpeljati v domovino, da jih tam obsodijo pred sodiščem. Lahko pa jih tudi kapetan pomilosti toliko, da jih pusti na otoku. Naj si torej izberejo sami, kaj bi bilo zanje boljše. Vsi uporniki so prosili, naj jih kapetan pusti na otoku.

Nato se je kapetan obrnil proti meni in me je pozal, naj se pripravim, ker mora z ladjo ta-

koj odpluti. Žal mi je bilo, da ni mogel ostati vsaj toliko časa, da bi se bil vrnil Španec. Ali želja, da bi se čimprej rešil dosedanega življenja, je bila močnejša od prve želje. Upornikom sem prepustil vse svoje imetje pod pogojem, da ga dele pravično s Španci, ko bodo prispeli.

Kapetan je bil prinesel zame in za Petka po eno obleko in po tolikem času sem se prvič zopet oblekel, kakor to pristojno izobraženemu človeku. S seboj sem nesel za spomin kapo in kože, solinčnik in eno izmed papig. Poslovil sem se od svojega otoka ter ukrcal s Petkom na ladjo.

Tako sem zapustil otok, na katerem sem živel osemindvajset let, dva meseca in devet dni. Dne 11. julija 1687 sem dospel zopet v svojo domovino na Angleško, katere nisem videl polnih petintrideset let.

Konec.

Mali zidar.

Uvod.

To, kar vam bom tu pripovedoval, sliči bolj pravljici. Pa je to povsem istinita povest o otroku, ki se je rodil v sijajni palači pri bogatih in prebogatih starših. Od vseh igrač je ta otrok najbolj ljubil dleto in kladivce, da z njima kaj izklesal iz kamena, rad je tudi kaj upodabljal iz gline in tudi kaj risal. Otroek je želel postati nekoč slikar in kipar. Ali oče! Bil je ošaben in ponosen, pa je hotel, da bi postal njegov sin velik gospod, in zato mu je prepovedal tako preproste igračke. Ker pa mu tega ni mogel popolnoma odvzeti, ga je to tako razjezilo, da je svojega lastnega otroka pognal od hiše, ker ni hotel dopustiti, da bi postal kdo iz njegove rodbine »zidar«.

Medtem je bil ta mali kiparček poznejši slavni Michelangelo (reci: Mikelandželo!), katerega umetniška dela se najdejo po vsej Italiji. Prebiti je moral mnogo zaprek. Ali s pomočjo naravnega daru in svoje vztrajnosti je postal slaven za rodbino in za domovino. On je večnoslavni tvoritelj slik, ki jim ni primere, stavb in kipov.

Upam, da bodo doživljaji malega kiparja zabavali tudi naše male čitatelje in da bodo v njih našli nevsakdanji primer pridnosti in vztrajnosti.

Otroška leta.

Pred več stoletji je živel v Italiji bogat graščak Ludovik Bonaroti. Bil je vladarjev namestnik cele pokrajine. Imel je sina edinca, po imenu Michelangelo. Oče, ponosen na to, da je bil bogat, visokega rodu in na visokem položaju, je hotel, da bi bil tako tudi njegov sin. Deček pa navidezno ni stremel za tem prav nič. Namesto da bi ljubil bogastvo, orožje in konje, je najrajši risal, si pomazal roke z glino, obtesaval kamne in obrezaval les kakor kak delavec.

Oče je srdito opazoval svojega sinčka pri taki zabavi. Zato je večkrat grajal svojo ženo:

»Ti mi kvariš tega otroka. Ko mu jaz prepovedujem take nizke zabave, mu ti dovoljuješ, da ima pred tvojimi očmi v rokah kladivce ali dleto.«

»Ali, dragi moj, pusti otroka, naj se bavi s temi nedolžnimi zabavami. On je še majhen. Še le dvanajst let mu je. Vsak otrok rad reže, gnete in riše.«

(Dalje sledi.)

Širite „Slov. gospodarja“!

Pri sodnji.

Sodnik: »Ali vas ni sram, ukrasti svojemu tovarišu v spanju ves denar?«

Zatoženec: »Izvolite oprostiti, gospod sodnik, ali naj bi ga bil prebudil, ko je tako lepo spal? Meni se je usmili!«

Strašno hudodelstvo.

Žena: »Tine, pozivni listek od sodnije je že tu. V pondeljek bo Mihel obsojen zato, ker te je zmerjal.«

Mož: »Tisoč luž! Le glej, ti gospodje so to vzeli nekako ostro. To je bojda prestopok zoper § 496. Vidis, 496! Primaruha, ta bo gotovo šel najmanj za pol leta v luknjo, ko so za to vzeli tako visok paragraf!«

Ne odlagaj na jutri!

Mati: »Kaj pa, Tinče, da si že danes pojedel kolač, ki sem ti ga spekla za god, kateri je šele jutri?«

Tinče: »Ali, mati, vi ste mi že večkrat rekli: Kar moreš danes storiti, ne odlagaj na jutri!«

Abrahama viidel.

V neki vasi se je naselil žid Abraham, ter ustanovil tovarno za tobak. Tu so ga šolarčki večkrat jezili. Potrkal je kateri na okno prodajalne in ko je žid odprl z vprašanjem: »Kaj hočeš?« odbežal je paglavac z besedami: »Še 50 let nimam, pa sem videl Abrahama!«

Pozor! Pozor!

Za čiščenje presvetega Rešnjega Telesa je izšel nov molitvenik

„Pridite, molimo!“

ki obsega poleg običajnih molitev tudi šest molitvenih ur za skupne molitvene ure. Zelo priročna knjiga stane samo Din 16— z rdečo obrezo in Din 20— z zlato obrezo.

Knjiga se naroča pri

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.